

Viața Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 14(123)

Vizitați-ne pe web: poienita.iasi.mmb.ro

7 aprilie 2013

Evangelhia și Apostolul

În **Duminica a treia din Post (a Sfintei Cruci)** se citește **Evangelhia** de la **Marcu 8, 34-38; 9, 1**, iar **Apostolul** din **Evrei 4, 14-16**.

Sinaxar

În această zi pomenim pe **Sf. Mc. Caliope**, **Sf. Ier. Gheorghe Mărturisitorul**, episcopul Mitlenei; **Sf. Mc. Achilina**.

Sf. Mc. Caliope

Sfântul Caliope a viețuit la sfârșitul secolului al III-lea și începutul secolului al IV-lea. A fost unicul fiu al unui părinte de rang senatorial din Perga Pamfiliei. Din cauza persecuțiilor împotriva creștinilor, mama sa l-a așezat într-o corabie, i-a dat aur și l-a trimis în cetatea Pompeiopolis. Ajuns în această cetate, refuza să ia parte la o sărbătoare în cinstea zeilor. Motiv pentru care este dus la comandantul Maximus. Sfântul Caliope va mărturisi înaintea acestuia că este creștin. Va fi supus la diferite chinuri, ca în cele din urmă să fie osândit la moartea pe cruce.

Când a fost dus la locul răstignirii, mama sa a strecurat cinci bani mari de aur în mâna călăului, spunându-i să-l așeze pe fiul ei cu capul în jos, nu în felul în care a stat Mântuitorul. Caliope a fost răstignit cu capul în jos în Sfânta și Marea Zi de Joi. A doua zi, când au coborât de pe cruce trupul neînsuflit al Sfântului Caliope, mama sa a căzut îmbrățișându-l și a murit. Ei au luat mucenicia cu cinste în anul 304.

Duminica Sfintei Cruci Semnul de la mijlocul postului

Simbolul Vieții, Prăznuirea Sfintei Cruci în a treia duminică a Postului Paștilor este menită să-i întărească pe cei care postesc. Crucea este semnul tainic al suferinței mântuitoare.

Crucea și Pomul Vieții

„Sfinții Părinți ai Bisericii ne învață în primul rând că, după cum în mijlocul Raiului era sădit Pomul Vieții, tot așa în mijlocul Postului Mare al Sfințelor Paști este prăznuită sărbătoarea Sfintei Cruci celei de viață făcătoare. De ce? Pentru că păcatul neînfrânării (nepostirii) și neascultării lui Adam se vindecă prin înfrânare sau postire față de cele materiale și prin ascultare față de Cuvântul lui Dumnezeu.

Adam și Eva au pierdut Raiul și Pomul Vieții pentru că nu au postit și pentru că nu au ascultat de Dumnezeu. Noul Adam, Iisus Hristos, făcându-Se ascultător până la moarte, și încă moarte pe Cruce, ne-a dăruit Pomul Vieții, El însuși fiind Pomul vieții, care Se dăruiește nouă în Sfânta Euharistie”, explică ieromonahul Makarios Simonopetrul.

Crucea, ca steag victorios

Duminica Sfintei Cruci, plasată la jumătatea Postului Mare are și rolul de a-i îmbărbăta pe credincioșii osteniți, pentru a rezista până la Înviere. Credincioșilor le este arătată „Crucea ca fiind steag de biruință a lui Hristos asupra păcatului și asupra morții, precum și semn luminos al Învierii” mai spune părintele Makarios.

„Taina Învierii este ascunsă în Cruce ca iubire jertfelnică, iar taina Crucii își arată slava ei în lumina Învierii. Sfinții Părinți ai Bisericii ne spun că împărații biruitori, când intră într-o cetate, mai

întâi trimit înainte semnele biruinței sau stindardele lor, ca să binevestească tuturor că vor veni în cetate biruitori. În mod asemănător, în mijlocul Postului, se ridică stindardul credinței noastre, Sfânta Cruce, simbolul Răstignirii și Învierii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, pentru a ne încuraja sau întări în lupta cu ispitele plăcerilor (lăcomiei) și ale durerii (teama de necazuri și greutate), întrucât Crucea este semn al biruinței iubirii smerite asupra păcatului și asupra morții, adică semn al Învierii.

În mijlocul Postului Mare, Crucea se înalță ca un steag victorios, pentru a-i îmbărbăta și întări pe cei ce se nevoiesc postind. Ea le vestește că, la sfârșitul încercărilor, oricât de grele, se află bucuria biruinței. (Sursa: evz.ro)

Puterea Crucii (pildă)

Trei copii traversau calea ferată și au nimerit între două trenuri. Dincolo de linii, nu prea departe, se ceartau doi diavoli. Unul i se adresează celuilalt:

- De ce nu ai împins fata sub un tren?
- Păi ea și-a făcut semnul crucii.
- Și cealaltă, nu a făcut-o.
- Dar ea purta o cruciuliță.
- Bine, dar a treia nici cruciuliță nu avea.
- Da, dar la plecare mama ei i-a făcut semnul crucii...

Istoria cruciuliței

Permiteți-mi să vă relatez o istorie, pe care am auzit-o ieri, de la o enoriașă mai în vârstă de la biserica noastră. Această bunicuță drăguță pe nume Claudia, s-a născut în anul 1935, iar incidentul a avut loc în 1947, atunci când ea era elevă în clasa a cincea, și știți ce atitudine exista atunci în privința Bisericii...

Această Claudia a crescut într-o familie credincioasă, ea și cu sora de asemenea fiind crescute cu credință în Dumnezeu. La Biserică mergeu pe ascuns (aproso, am uitat să o întreb unde locuia, pentru că în 1947 abia au început a se redeschide bisericile, iar în Republica Moldova situația a fost mai prielnică, pentru că întreaga populație avea o credință puternică în Dumnezeu, și conducerea nu a îndrăznit să închidă toate bisericile.

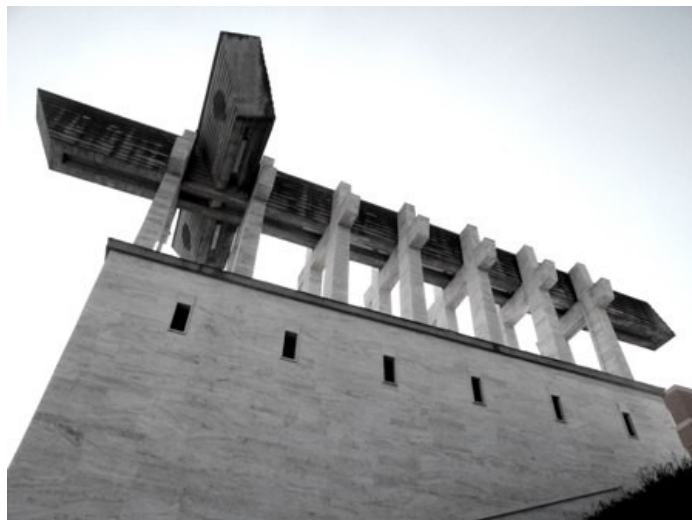
Bietul copil trăia mereu cu o frământare internă - bunica iubită o învăța că Dumnezeu există, iar toți învățătorii, chiar și cei favoriți insistau că nu există Dumnezeu. Bunica Claudia relatează că uneori se simțea de parcă trăiau în ea două persoane concomitent, având adesea și dureri de cap puternice de la încercarea de a alege între bunica iubită și profesoara iubită. Totuși dragostea față de bunica a biruit, și ea a decis că bunica are mai mare dreptate.

Deci, odată, la ora de sport ea făcea niște exerciții la bare și a atârnat pentru un timp cu capul în jos și... din haina ei a căzut cruciulița de la gât, atârând pe așoară. Profesorul, văzând acest lucru, plind de indignare, a fugit imediat și cu mâna sa puternică a luat cruciulița mică, care atârna pe gâtul subțire a copilului și i-a urlat în față:

-Ce mai e și astaaaa?! Eu pe tine te întreb, asta ce este? Obscurantism!

Și a scuturat de câteva ori în fața ei cu pumnul încheștat, totuși cruciulița nu a luat-o de la biata copilă. Speriată fetița a fugit acasă și în isterie a început să-și smulgă crucea de la gât, printre lacrimi și jale, strigând că nu va mai purta o cruce. Mama era în stare de șoc, neputând să-și calmeze copilul.

Noaptea, fata a avut un vis. Era în clasă. Începea o

AIUD - Monumentul Sfânta Cruce a Neamului Românesc

lecție obișnuită. Toată lumea stătea la locurile lor, în așteptarea profesorului. Ușa se deschide și... întră Iisus Hristos. Acoperit de niște haine albe strălucitoare. El ia apoi catalogul clasei și se adresează discipolilor săi:

- Copiii, cu mine vor merge cei, pe care îi numesc Eu.

Și Claudia s-a întristat atât de mult și a început a plânge amar, trecând într-un suspin neconsolat atât de puternic, încât și-a trezit mama, care dormea în camera de alături, și care a alergat și a trezit copilul. Fata, printre lacrimi, i-a spus și visul ei. Apoi, mama i-a cusut cruciulița în hainuțe, așa ca să fie mereu cu ea.

Deci - purtați întotdeauna crucea.

” Că tot cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat și păcătos, de acela și Fiul Omului Se va rușina când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri ” (Marcu 8:38)

Sursa: ortodoxia.md

Ce au făcut doi frați după ce s-au certat?!?

Întrucât se întâmplă ca și frații întru Hristos să ajungă la ceartă, chiar bine intenționați fiind, din pricina slăbiciunilor proprii și mijlocirea neadormită a celui rău, vă recomandăm cu drag următoarea întâmplare relatată în cartea „Sfântul închisorilor”, întâmplare de luat aminte pentru noi toți:

” Era în iulie 1946. Începusem a doua sapă la vie. Vișan Nicolae și Paul Vilescu erau doi dintre camarazii simpatizați de noi toți pentru buna dispoziție pe care o creau totdeauna acolo unde se aflau. Se mai tachinau, fără ca glumele lor să degenereze în cuvinte vulgare sau dure. Apartenența regională le favoriza suficient material pentru dispute hazlii. Vișan era oltean, Vilescu prahovean.

Într-o zi, săgețile lor s-au înveninat. Glumele au degenerat de la înțepături fine, fără adresă directă, la ironii și zeflemisiri cu adresă la persoană și până la urmă cu insulte directe. Diavolul ce altă treabă are? Să strice liniștea și prietenii dintre oameni. Fiecare îl acuza pe celălalt de lipsă de bun simț, inconștiență și alte acuze jignitoare. Discuția se purta totuși pe un ton redus. Vântul adia și ducea frânturi de expresii la urechile celor ce lucrau mai aproape de ei. Ne era jenă de cele întâmplate și ne uitam neputincioși unul la altul, neștiind cum să aplanăm tensiunea între cei doi.

Valeriu Gafencu era în urma lor, pe un rând alăturat și auzise toată disputa dintre cei doi. Când au ajuns la capătul parcelei, Valeriu și-a lăsat sapa, a ieșit în fața celor doi camarazi și ingenunchind, cu emoție în glas i-a implorat: *Vă rog să mă iertați că am auzit cuvintele fru-*

Valeriu Gafencu,
Sfântul închisorilor (1921-1952)

moase ca din psalmi, pe care vi le-ați spus unul altuia.

Cu lacrimi pe obraji, i-a sărutat pe fiecare în parte și s-a întors la lucru. Cei doi s-au prăbușit u-nul în brațele celui alt. Cu glasuri sugrumate și-au cerut iertare de la noi toți.

Acestea erau lucrările Duhului făcute prin Valeriu în comunitatea noastră, viață sfântă de iubire între mădulele trupului mistic al lui Hristos."

Sursa:
ortodoxiatinerilor.ro

Publicație editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil ”
Poienita - Protopopiatul Pașcani

Adresa:

sat Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic: **Pr. Marius-Ionuț Tabarcea**

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poienita@yahoo.ro

web: <http://poienita.iasi.mmb.ro>

www.facebook.com/parohiapoienita